

3. Kas määruse artikli 1 lõike 2 punkt b lubab seda, et otsuse teinud kohtu välja antud tunnistuse alusel jäetakse kohtulahendi täitmise taotlus rahuldamata, kui lahendis, mille kohta tunnistus välja on antud, on kindlaks tehtud vahekohtulausli olemasolu?

(¹) Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandus- asjades (EÜT L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) (Ühendkuningriik) 23. septembril 2011 — Fruition Po Limited versus Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

(Kohtuasi C-500/11)

(2011/C 370/28)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court)

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Fruition Po Limited

Vastustaja: Minister for Sustainable Farming and Food and Animal Health

Eelotsuse küsimused

1. Kas olukorras, kus

- liikmesriik kaalus nõukogu määruse (EÜ) nr 2200/96 (¹) alusel ettevõtja tunnustamist tootjaorganisatsioonina;
- ettevõtja tegevuseesmärgid ja põhikiri vastasid artikli 11 nõuetele;
- kõiki vajalikke teenuseid ettevõtja tootjatest liikmetele osutas tootjaorganisatsioon kooskõlas artikliga 11; ja
- ettevõtja oli suure osa kõnealustest teenustest tellinud allhankijatelt,

oleks artiklit 11 õiguskindluse põhimõttel tulnud tõlgendada nii, et ettevõtjal oleks kõnealuste allhankijate üle pidanud olema teatav kontroll?

- Kui vastus küsimusele 1 on jaatav, siis kui suur see kontroll oleks vastavalt artiklile 11 pidanud olema?
- Eelkõige, kas ettevõtjal oli üldse artikliga 11 nõutav kontroll oma allhankijate üle olukorras, kus
 - allhankijateks olid:

1. äriühing, mille kapitalist 93% kuulus ettevõtja liikmetele; ning

2. äriühing, mille kapitalist 50% kuulus esimesele äriühingule ja mille põhikiri nägi ette, et äriühingu otsused peavad olema ühehäälsed;

- b) ja kumbki äriühing ei olnud lepinguliselt kohustatud täitma korraldusi, mida ettevõtja andis neile seoses kõnealuse tegevusega, kuid

- c) ettevõtja ja allhankija tegutsesid eespool kirjeldatud osalussuhete tõttu konsensuse alusel?

4. Kas eespool esitatud küsimustele vastamisel on oluline, et:

- a) komisjoni määruse (EÜ) nr 1432/03, millega kehtestatakse nõukogu määruse (EÜ) nr 2200/96 üksikasjalikud rakenduseeskirjad tootjaorganisatsioonide tunnustamise tingimuste kohta, artikli 6 lõige 2 sätestas põhikohtuasja asjaolude esinemise ajal sõnaselgelt: „Liikmesriigid määravad kindlaks tingimused, mille alusel tootjaorganisatsioon võib [oma] ülesanded usaldada kolmandatele pooltele”;

- b) küsimuses 1 osutatud liikmesriik ei olnud neid tingimusi põhikohtuasja asjaolude esinemise ajal kindlaks määranud?

(¹) Nõukogu 28. oktoobri 1996. aasta määrus (EÜ) nr 2200/96 puu ja köögiviljaturu ühise korralduse kohta (ELT eriväljaanne 3/20, lk 55).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Giudice di Pace di Lecce (Itaalia) 13. oktoobril 2011 — Kriminaalasi Abdoul Khadre Mbaye süüdistuses

(Kohtuasi C-522/11)

(2011/C 370/29)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Giudice di Pace di Lecce (Itaalia).

Põhikohtuasja kriminaalmenetluse pool

Abdoul Khadre Mbaye

Eelotsuse küsimused

- Kas direktiivi 2008/115/EÜ (¹) artikli 2 lõike 2 punkt b on takistuseks võimalusele kohaldada nimetatud direktiivi ka juhul, kui kehtib siseriiklik õigusnorm (seadusandliku dekree di nr 286/1998 konsolideeritud redaktsiooni artikkel 10bis), mille kohaselt nähakse ebaseaduslikult riiki sisene-mise ja ebaseaduslikult riigis viibimise eest ette asenduska-ristusena väljasaatmine?

2. Kas kolmandate riikide kodanike tagasisaatmist käsitlev ühenduse direktiiv on takistuseks võimalusele määrata kriminaalkaristus üksnes asjaolu tõttu, et välismaalane viibib riigi territooriumil ebaseaduslikult, sõltumata sellest, kas sise-riiklikus õiguses ja nimetatud direktiivis sätestatud tagasisaatomismenetlus on lõpule viidud?

(¹) ELT L 348, lk 98.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Administrativen Sad Sofia-grad (Bulgaaria) 18. oktoobril 2011– Zuheyr Freyeh Halaf versus Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

(Kohtuasi C-528/11)

(2011/C 370/30)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administrativen Sad Sofia-grad

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Zuheyr Freyeh Halaf

Vastustaja: Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 18. veebruari 2003. aasta määruse (EÜ) nr 343/2003 (¹), millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest, artikli 3 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et see lubab, et liikmesriik võtab endale vastutuse varjupaigataotluse läbivaatamise eest, kui varjupaigataotleja puhul puuduvad isiklikud asjaolud, mis põhjendavad selle määruse artiklis 15 sätestatud humanitaarklausli kohaldamist, ja kui määruse artikli 3 lõike 1 kohaselt vastutava liikmesriigi puhul esineb vähemalt üks järgmistest asjaoludest:

a) ÜRO Pagulaste Ülemvoliniku Ameti (UNHCR) toimikutes on esitatud faktid ja järeldused, mille kohaselt seadusjärgselt vastutav liikmesriik rikub varjupaiga valdkonnas Euroopa Liidu õigusnorme, mis puudutavad varjupaigataotlejate vastuvõtmise tingimusi, juurdepääsu varjupaigataotluste läbivaatamise menetlusele või selle menetluse kvaliteeti;

b) seadusejärgselt vastutav liikmesriik ei ole vastanud määruse (EÜ) nr 343/2003 artikli 20 lõike 1 kohasele tagasivõtmispalvele, kusjuures see määrus ei sisalda sätteid solidaarsuspõhimõtte järgimise kohta vastavalt ELTL artiklile 80?

2. Kas määruse (EÜ) nr 343/2003 artikli 3 lõike 2 kohaldamiseks on lubatud, et selle liikmesriigi kohus, kus taotletakse selle määruse kohaldamist väite alusel, et varjupaiga valdkonnas on selle määruse artikli 3 lõike 1 kohaselt vastutavas liikmesriigis rikutud liidu õigust, kontrollib nimetatud õiguse rikkumist ning sellest tulenevaid tagajärgi varjupaigataotleja õigustele, mis vastutavale liikmesriigile üleandmise korral talle liidu õigusega tagatakse, ilma et Euroopa Liidu Kohus oleks liidu õiguses ettenähtud menetluses tuvastanud liidu õiguse asjaomaste õigusnormide rikkumist selle liikmesriigi poolt?

Kui eelmisele küsimusele vastatakse jaatavalt, palume vastust ka järgmistele küsimustele liidu õiguse rikkumise kriteeriumide kindlaksmääramiseks:

Kas arvesse tuleb võtta üksnes liidu õiguse olulisi rikkumisi ning milliseid kriteeriume peab liikmesriigi kohus selliste rikkumiste tuvastamisel kasutama, et kohaldada määruse (EÜ) nr 343/2003 tõlgendatavaid sätteid?

Kas liidu õiguse rikkumist varjupaiga valdkonnas tuleb ainult siis lugeda oluliseks, kui selle tagajärjeks on varjupaigataotleja mõne õiguse rikkumine, mis on talle tagatud liidu õigusega, või tuleb seda rikkumist piirata varjupaigaõiguse rikkumisega Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 18 tähenduses?

Kas siis, kui liidu õiguse üldkriteeriumide ja standardite kohaselt puudub õiguslik alus asjaomase isiku varjupaigataotluse rahuldamiseks, tuleb kontrollida ainult varjupaigataotlejate vastuvõtmise tingimuste rikkumist seadusjärgselt vastutavas liikmesriigis?

3. Missugune sisu on varjupaigaõigusel vastavalt Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklile 18 koostoimes harta artikliga 53 ja koostoimes määruse (EÜ) nr 343/2003 artikli 2 punktis c sätestatud määratlusega ning põhjendusega 12?

4. Kas määruse (EÜ) nr 343/2003 artikli 3 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et see lubab liikmesriigi kohtul lähtuda sellest, et määruse artikli 3 lõike 1 kohaselt vastutava liikmesriigi suhtes on mittetagasisaatmise põhimõtte järgimise ja turvalise riigi eeldamine selle määruse põhjenduse 2 tähenduses ümber lükatud, kui Euroopa Liidu Kohus ei ole seda tuvastanud, kusjuures tuleb arvesse võtta järgmist: